

νά ἔχη καὶ ἀπλοῦν τετελεσμένον ῥήμα παραχθέν παρὰ τῆς αὐτῆς ἢ παρ' ἄλλης ταύτοσημάντου ῥίζης π. χ. чукнамъ ще чукаѣмъ, бѣгамъ, ще побѣгнѣмъ, (ἐπὶ τοῦ гѣмъ τῆς I-ης συζυγίαι), думамъ, ще рѣкнѣмъ, (ἐπὶ τοῦ бодѣмъ τῆς I-ης συζυγίαι), купувамъ, ще купѣмъ, (ἐπὶ τοῦ учѣмъ τῆς II-ας συζυγίαι) хвърлямъ, ще хвърлѣмъ, (ἐπὶ τοῦ учѣмъ τῆς II-ας συζυγίαι), кланямъ се, ще се поклонѣмъ (ἐπὶ τοῦ учѣмъ τῆς II-ας συζυγίαι), 3) τὰ δὲ σύνθετα ἐκ προθέσεων ῥήματα τῆς III-ης συζυγίαι: κάμνουσι τὸ τετελεσμένον αὐτῶν εἶδος μὲ προθέσεις (ἀπαραλλάκτως ὡς ἐμορφόνοντο ἐκ τῶν ἀπλῶν τῶν ῥημάτων) καὶ σχηματίζονται ἐπὶ τῆς I-ης καὶ II-ας συζυγίαι π. χ. омивамъ (σύνθετον), ще омиѣмъ (σύνθετον ἐπὶ τῆς I-ης συζυγίαι), прѣоравамъ, ще прѣорѣмъ (ἐπὶ τῆς I-ης συζυγίαι) поучавамъ, ще поучѣмъ (ἐπὶ τῆς II-ας συζυγίαι), прѣтърпявамъ, ще прѣтърпѣмъ (ἐπὶ τῆς II-ας συζυγίαι).

Ἐπάρχουσι ῥήματα τινὰ τῆς I-ης, II-ας καὶ IV-ας κλάσεως, ἅτινα ἐκτὸς τῆς συνήθους αὐτῶν καταλήξεως κ ἢ ж ἔχουσιν ἐν χρήσει μόνον διὰ τὸ ἐνικὸν πρῶτον πρόσωπον ἄνευ συνδετικῆς καὶ κατάληξιν ма, ἣτις ἐστὶν ἀρχαϊκώτατον λείψανον τῆς Βουλγαρικῆς γλώσσης. Τοιαῦτα εἰσὶ τὰ: знаѣмъ καὶ знамъ (γνώω, γνῶμι), крадѣмъ, крамъ, (κλέπτω), кладѣмъ, кламъ (ἀνάπτω φωτιάν), смѣѣмъ се смѣмъ се (γελάω), лѣѣмъ, лѣмъ, ще полѣѣмъ, ще полѣмъ (ποτίζω), пѣѣмъ, пѣмъ (ψάλλω). Ταιαῦτα εἰσὶ καὶ τὰ: 1) ѣмъ, ще ѣмъ (τρώγω) ἐκ τοῦ ѣдѣмъ, изѣдѣмъ ἢ ἐκ τῆς ἀρχαίας ῥίζης яд, ясти (ѣсти), ἀλλὰ τοῦτο τὸ ῥήμα ἐν τῇ ἀρχαιότητι καθ' ὅλον τὸν σχηματισμὸν τοῦ μεταβάλλει τὸ я εἰς ѣ, 2) ще дамъ, (ἐκ τοῦ дамѣмъ, καὶ τῆς ἀρχαίας ῥίζης дам, дати), ще вѣздамъ, ще прѣдамъ, дадохъ, ἢ δὲ προστακτικῇ αὐτῶν κάμει, ѣжѣте, ѣжѣте, дай, дайте. Ταῦτα τὰ δύο ῥήματα ἐκτὸς τοῦ а! ἐν: προσώπου ѣмъ καὶ дамъ σχηματίζουσιν ὅλα τὰ λοιπὰ πρόσωπα καὶ